

žarek dobrote

9/XII
september
2014

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• V družini sem doma

GRADIMO DRUŽINO

5 ••• Družina lahko spremeni svet

SOLIDARNOST MED NAMI

6 ••• Nihče med njimi ni trpel pomanjkanja

V LUČI STROKOVNOSTI

7 ••• Nasilje med otroki

NA OBISKU

8 ••• Istrska območna karitas

9 ••• Solidarnost

10 ••• Don Pierino – veliko srce za mlade na robu

11 ••• Počitnice Biserov

12 ••• Tek podnebne solidarnosti se nadaljuje

13 ••• Na razpotju

CELJE

14 ••• II. Srečanje pri vodnjaku

KOPER

14 ••• Srečen jaz, srečen ti, srečni vsi ...

16 ••• Streha nad glavo

LJUBLJANA

17 ••• Za blagoslov in moč pri našem delu

18 ••• V »taborski družini« nam je bilo lušno

MARIBOR

19 ••• Duhovni mir za moč pri delu

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Seminar Karitas: Gradimo družino

10. in 11. 10., Gnidovčev dom, Mirenski Grad**17. in 18. 10.**, Marianum, Veržej**24. in 25. 10.**, Dom sv. Jožef, Celje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

1. 9. Srečanje Karitas vipavske dekanije, Slap**3. 9.** Srečanje Kraške DK**9. 9.** Srečanje Postojnske DK**15. 9.** Srečanje DK Idrija Cerkno**16. 9.** Medgeneracijsko srečanje Ilirska Bistrica**23. 9.** Srečanje Goriške OK**24. 9.** Srečanje Istrske OK**25. 9.** Tajništvo DK Ilirska Bistrica**27. 9.** Uvodno srečanje prostovoljcev PNC po lokacijah**4. 10.** Srečanje KBBI, Vipavski Križ

SPREMEMBE, KI JIH PRINAŠA JESEN

Helena Zevnik Rozman

Septembrska številka Žarka dobrote vsako leto prinese kakšno majhno spremembo v rubrikah in oblikovanju. In tako bo tudi letos. Dosedanjo rubriko V območju sočutja bo letos zamenjala rubrika Gradimo družino. S to rubriko želimo odpreti probleme, s katerimi se soočajo družine v sodobni družbi, ter seveda, kako jim pomagati. Saj se vendar pri svojem delu vsak dan srečujemo z družinami, ki potrebujejo različne pomoči. Upamo, da nam bodo različni pisci pomagali najti čim več poti, kako našim družinam stati ob strani.

Drug velik problem v naši družbi pa je individualizacija, zapiranje samo vase in v svoje potrebe in probleme. Odgovore, kako preseči to individualizacijo in se odpreti drugim, kako biti solidaren z drugimi, bomo lahko našli v rubriki Solidarnost med nami, ki bo nadomestila rubriko Medgeneracijska solidarnost. Preko primerov dobre prakse si bomo lahko našli nove ideje, kako spodbujati k solidarnosti med vrstniki, na cesti, v župniji, med zakonci in še kje.

Prav tako se vsakodnevno soočamo z nasiljem, zato bomo rubriko V luči strokovnosti posvetili tej temi. Spregovorili bomo o nasilju med otroki, v družbi, med zakonci in starejšimi, o tem, kaj prinaša verbalno nasilje, nasilje na medmrežju ... In seveda se bomo poskusili lotiti tudi vprašanja, kako ravnati, če sami doživimo nasilje med našimi uporabniki, kako postaviti meje, kdaj reči ne in kako biti enak do vseh. Morda nam uspe najti tudi kakšno idejo, kako rešiti napetosti med sodelavci.

V letošnjem letu bomo dodali še rubriko Na obisku, v okviru katere bomo v vsaki številki predstavili eno izmed Župnijskih ali Dekanijskih karitas, njihovo delo in posebnosti. Morda nam kak dober primer z drugega konca Slovenije pomaga, da najdemo nove ideje za naše delo.

Vse leto pa nas bodo v rubriki Duhovnost spremljale misli papeža Frančiška, preko katerih nas bo usmerjal k službi najbolj ubogim.

In kakšna bo sprememba v oblikovanju? Ker ste mnogi izrazili, da si radi pogledate tudi slike, bomo na zadnji strani preko nekaj izbranih slik lahko doživeli utrinke z različnih dogodkov v mreži Karitas. Upamo, da vas bodo tudi nasmejale ali pa vam bodo prinesle svež utrip s terena.

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Arhiv Slovenske Karitase •

tema meseca

V DRUŽINI SEM DOMA

Alojzij Štefan

Karitas v središče poslanstva postavlja dostojanstvo človeške osebe, ki naj zasije v vsej njegovi svetlobi ter vodi človeka k upanju in novi možnosti živeti v »miru ali polnosti, kar pomeni v harmoniji z Bogom, z drugimi, s stvarstvom in s seboj« (V. Potočnik, Nič revščine, 2010). To se seveda na najodličnejši način udejanja in dogaja v družini, ki pa je danes v različnih težavah in stiskah in zato še posebej potrebna pomoči in podpore. Prav je, da se v letu, ko vesoljna Cerkev namenja posebno pozornost družini, tudi mi ponovno spomnimo, da je pomoč družini pri vseh njenih nenadomestljivih nalogah, ki jih ima in opravlja, naša prednostna naloga.

slanstvo ter najdejo izpolnitev svojih temeljnih fizičnih oz. materialnih, čustvenih in socialnih ter duhovnih potreb.

Zaradi izjemno močne individualizacije, na drugi strani pa razosebljanja človeka in pritiskov na družino, da se odpove vlogi skupnosti in doma, je nadvse potrebno, da družini pravočasno pomagamo, da bo mogla dati svojim članom in narodni skupnosti to, kar lahko le ona: izkustvo skupnosti in doma.

Doživetje doma

»Doživetje doma je največ, kar boš lahko dal svojim otrokom kot popotnico za življenje,« mi je že pred časom rekel prijatelj. Globoko mi je seglo v srce in prizadevam si za to, bolj ali manj uspešno. In vse bolj vem, da je to res. Doživetje doma je takrat, ko veš, da nekam spadaš, pripadaš, da si tam to, kar si, resničen, in da se, tudi če te življenje odnese na čudne poti

3

Družina je temeljna celica župnijskega občestva, lokalne skupnosti in družbe. Karitas vidi družino kot ljubečo, spoštljivo, vzgojno in ustvarjalno temeljno skupnost, v kateri se razvijajo in živijo osnovne oblike solidarnosti, ki se še posebej kažejo v skrbi za otroke, invalidne, bolne in starejše. Karitas se vsestransko zavzema za družino in ji pomaga, da vzdrži pod težkimi pritiski globalizacije, tržnega gospodarstva in potrošništva. Bori se proti vsem oblikam nasilja v družinah, alkoholizmu in drugim oblikam deviacij. Pri svojem delu je še posebej pozorna do stisk družin.

(Strateški načrt Karitas v Sloveniji)

Foto: Rok Mubi

Foto: s. Aleša Stritar

Pomen družine za prihodnost

Že papež sv. Janez Pavel II. je dejal, da je prihodnost človeštva odvisna od družine.

»Zato, ker se prihodnost oblikuje v družinah, ker je družina šola, v kateri se na prihodnje rodove prenašajo človeške in evangeljske vrednote, je zibelka, kjer otroci ponotranjijo krščanske in človeške vrednote, ki jih bodo kot odrasle usmerjali skozi življenje, zlasti takrat, ko začnejo prevzemati odgovornosti,« je bilo rečeno ob najavi izredne sinode o družini, ki bo jeseni 2014.

Družina ni le družbena celica ali celo interesna skupnost, v katero si postavljen, ampak je občestvo posameznikov, ki iščejo in najdejo v družini svoje življenjsko mesto, uresničujejo svojo poklicanost in po-

in strani, vedno lahko vrneš. Tudi če se v življenju izgubiš, če se ti zgodi brezdomstvo, izguba doma, deložacija ali druga nesreča, težava ali stiska (nasilje, izguba svojcev, prisilna migracija ...). Če hočeš ali ne, se le v določenem materialnem, duševnem, čustvenem in duhovnem prostoru počutiš doma.

Dom nosi s seboj mnoge razsežnosti in oznake, ki so povezane s preteklim (patriarhalnim) načinom življenja in sobivanja. Znani so nam izrazi, kot je rodni dom, očetov dom (očetnjava), domačija, domovanje, domač, domačnost, domač kruh, lasten dom, domovina, večni dom. Zanimivo, da so si mnoge družbene dejavnosti vedno za svoje dejavnosti ustanovljale domove: kulturni dom, dom prosvete, planinski dom, čebelarški dom, dom duhovnih vaj in tako naprej.

4 Danes se domu in domačiji odreka družinskost kot nekaj, česar zaradi načina življenja ni več mogoče doseči. Prav gotovo dom in vse, kar je povezano s tem izrazom, nosi s seboj tudi kakšno negativno izkušnjo, a ga zato neupravičeno izrivamo iz družinskega okolja in ga odrivamo na raven preživetega, nesodobnega ali na področje pridelave hrane in biokulture. Pretirano poudarjanje osebnega pred skupnim, interesov pred skupnimi vrednotami, neomejeno in nebrzdano uživanje zgolj pravic in kultura uživanja možnost, da sem v družini doma, seveda zmanjšujejo. Prav tako mi to preprečujejo družbene krivičnosti: pomanjkljiv dostop do storitev in dobrin, premalo in predraga stanovanja, prisilne in druge migracije, ki povzročajo socialne probleme in stisko posameznika in družine in niso plod svobodne izbire, svobode gibanja ...

Pomen doma se skozi življenje spreminja

Dom ima za različne življenjske situacije, v katerih se človek nahaja, različno vlogo in pomen:

- za zakonce/starše je **temelj nove skupnosti**, je streha nad glavo (kar seveda še ni dom), je varnost, prostor za bivanje, odskočna deska v svet. Izjemoma je dom lahko tudi avto, vikend, kjer si lahko, kakor rečemo, »naredimo dom«.

- za družinske člane/otroke: **varna točka**, izhodišče, bazni tabor, varna in trdna stopinja (»footprint«) v življenju, sprejetost, šola življenja, pristan, zavetje, kraj, kjer sem resničen, ali pa žal tudi kraj nelagodja, nasilja, zlorabe, tesnobe in ujetosti, zgolj kraj stalnega bivališča ali hišna številka. Pomeni tudi biti domorodec, doma rojen.

- za skupnosti/narod: **kraj bivanja**, stalno bivališče človeka, prva enota posameznikove, medsebojne in družbene solidarnosti, je prostor, kjer družina biva in skrbi za vzgojo in varstvo otrok, tudi osnovne skrbi za starejše, prejemnik socialnih ukrepov in storitev. Socialno politiko sicer bolj kot doživetje doma zanima varnost bivanja oz. stanovanja in to uravnava skozi različne politike, v največji meri stanovanjske. **Narodni dom je domovina** (tudi očetnjava, matica). To pomeni imeti dom (imovina), ali pa si zdomec (biti z doma) ali brezdomec (brez doma). Vse prejšnje oznake so bolj vezane na objekte in prostor, medtem ko je domovina poleg ozemlja tudi narodna, jezikovna, kulturna in še kakšna druga (religiozna) **pripadnost skupnosti**.

Kaj storiti, da bo družina tudi dom, skupnost in prostor, kjer sem doma?

V družini se torej ne le rodim, zrastem, prebivam in zadovoljujem svoje osnovne človeške potrebe, ampak sem v družini tudi doma, sem domačin, udomačen in čisto domač. Ne gre za vzpostavljanje (nostalgično) nekdanjih domačij po zgledu kmečkega življa, kjer sicer z vidika sonaravnega kmetovanja in rabe virov skupni dom generacij ponovno postaja vse pomemb-

nejši, ampak **da dom postane kraj, kjer posameznik in skupnost lahko živi polno harmonično življenje** (shalom). Takšen način sobivanja in sodelovanja družine bi moral biti tudi cilj družbenih politik, saj se s tem prav gotovo krepi tudi domovinska pripadnost, občutek in smisel za skupno dobro, ki je v končni fazi tudi smisel narodove in državne skupnosti.

Domu je treba vrniti pravi pomen za človekovo življenje in sobivanje z drugimi: varnost, stalnost, domačnost, izhodišče in pristan življenja, družinsko in družbeno ustanovo, kjer sem, in ne le imam, kjer so osnovni pogoji za življenje v tistih obdobjih, ko to potrebujemo, v njej ustvariti pogoje in prostor, kjer diši po srečanju. **DA! Dom naj bo prostor, kjer se srečujemo v resnici, kjer si rečemo tri čarobne besede: prosim, hvala in oprostí (papež Frančišek). Zato ker v DRUŽINI ŽELIM BITI DOMA.** •

SEMINAR KARITAS: V DRUŽINI SEM DOMA

»Družina prestaja globoko kulturno krizo kakor vse skupnosti in družbene povezave. V primeru družine je krhkost povezav posebno resna, ker gre za temeljno celico družbe, za prostor, kjer se učimo živeti skupaj v različnosti in pripadnosti drugim, za prostor, kjer starši podajajo vero otrokom.« Tako na kratko papež Frančišek v apostolski spodbudi Veselje evangelija predstavi sodobno družino.

Papež še pravi: »Sanjam o 'misijonarski izbiri', to je o misijonarskem zagonu, ki je možen preoblikovati vse, da bi navade, slogi, urniki, govorica in vsaka cerkvena struktura postali ustrezen prevodnik za evangelizacijo sedanjega sveta.« Za papeža Frančiška so strukture župnija, mala občestva, krajevne Cerkve, škofje in papež. Vsa Cerkev naj na novo zadirha v zagonu misijonarskega prizadevanja. V luči papeževih sanj in njegove spodbude se moramo pastoralni delavci še posebno posvečati tudi družini. Družina gre v sodobni družbi skozi mnoge preizkušnje.

Na seminarju Karitas se bomo posvetili vprašanju, kako naj razumemo to, kar člani družin danes doživljajo, ter kako naj jim stojimo ob strani z ljubeznijo, da bi v družini rasli mladi ljudje, polni zaupanja vase, vere v Boga, poguma in ustvarjalnosti na delovnem mestu in graditelji zdravih skupnosti. O tej problematiki bo med drugim spregovoril p. Silvo Šinkovec in drugi gostje, ki jim je problematika blizu. Celoten program seminarja boste Župnijske karitas prejele po pošti. •

10. in 11. 10. 2014: Mirenski Grad, Gnidovčev dom
18. in 18. 10 2014: Veržej, Marianum
24. in 25. 10 2014: Celje, Dom sv. Jožef

gradimo družino

DRUŽINA LAHKO SPREMENI SVET

dr. Vinko Škafar

Generalna skupščina Organizacije združenih narodov je tudi letos, že dvajsetič, razglasila 15. maj za mednarodni dan družine, ki je potekal na temo »Družine so pomembne za doseg razvojnih ciljev«. Najbrž je zavest, da je 15. maj mednarodni dan družine, v slovenski družbi in Cerkvi še premalo navzoča. Kajti prav družina kot osnovna celica družbe in Cerkve je sposobna spreminjati družbo in Cerkev. Zato smo vsi državljani dolžni pomagati zavestno graditi družino, kajti dobra in kvalitetna družina ni nekaj samo po sebi podarjenega, marveč je predvsem naloga, ki naj bi jo družinski člani skupno naredili, in cilj, ki naj bi ga dosegli.

Družina je temeljna celica družbe

Nadškof Silvano Tomasi, stalni opazovalec Svetega sedeža pri Organizaciji združenih narodov, je 24. junija 2014, med 26. zasedanjem Sveta OZN za človekove pravice, ob dvajsetletnici mednarodnega leta družine (1994–2014), v svojem nagovoru izrazil podporo OZN, ki že dvajset let organizira Mednarodni dan družine, in v ospredje postavil vez med družino in družbo. Poudaril je, da imata komplementarne funkcije, ki branijo in spodbujajo dobrobit posameznika in človeštva nasploh. V nadaljevanju je jasno povedal, da »dostojanstvo in pravice vsakega posameznika niso zmanjšane zaradi pozornosti, ki se posveča družini«. Nasprotno, večina ljudi najde edinstveno varnost, hranilnost in dinamično energijo v močni in zdravi družini, ki temelji na zakonu med enim moškim in eno žensko. Tudi otroku je najbolj v prid harmonično družinsko okolje, ki je osnovano na moških in ženskih starševskih vzorih. »Družina je osnovna celica družbe, v kateri se generacije srečajo, ljubijo, vzgajajo in druga drugega podpirajo ter naprej posredujejo dar življenja.« V družini se tudi naučimo živeti drug z drugim kljub našim razlikam, naučimo se tudi pripadati drug drugemu. To razumevanje družine je bilo sprejeto skozi vso zgodovino pri vseh kulturah.

Pravice in dolžnosti družbe

Nadškof Tomasi je še poudaril, da Splošna deklaracija za človekove pravice OZN prepoznava edinstvene, globoke in brezkompromisne pravice in dolžnosti družine, ki temelji na zakonu med moškim in žensko: »1. Polnoletni moški in ženske imajo brez kakršnihkoli omejitev glede na raso, državljanstvo ali vero pravico skleniti zakonsko zvezo in ustanoviti družino. Upra-

vičeni so do enakih pravic v zvezi z zakonsko zvezo, tako med zakonsko zvezo kot tudi, ko ta preneha. 2. Zakonska zveza se sme skleniti samo s svobodno in polno privolitvijo obeh bodočih zakoncev. 3. Družina je naravna in temeljna celica družbe in ima pravico do družbenega in državnega varstva.« Tomasi je tudi izpostavil, da je družino in zakon treba varovati in promovirati, ne samo s strani države, ampak s strani celotne družbe. To pa zahteva odločilno zavzemanje vsakega posameznika, kajti začne se pri družini in zakonu, ki lahko ponudita dokončen odgovor na izzive sedanjosti in tveganja prihodnosti.

Služba življenju

V našem kulturnem prostoru moramo posvetiti prednostno pozornost vprašanju posredovanja življenja, saj je prav človeško življenje največja vrednota. Cerkev razglša neizmerno dragocenost življenja in velik pomen rodovitnosti. Odgovorno starševstvo se najlažje udejanja v odgovornem ravnanju zakoncev ter

Foto: Tajda Jagodic

spoštljivi in učinkoviti pomoči družbe. Gre za skupno odgovornost družbe in zakoncev, ki so svobodna in osebna bitja glede odgovornega starševstva, od katerega je posledično odvisno preživetje naroda. Glede odgovornega starševstva imajo zakonci različne talente glede enega, dveh, treh, štirih ali več otrok. Zdi se, da se bo tisti zakonski par, ki ima enake zunanje pogoje (telesno in duševno zdravje, stanovanje, gospodarske razmere itd.), lažje odločil za več otrok, če bo v njem več medsebojne ljubezni in spoštovanja. Opazno je, da se za več otrok lažje odločajo tisti zakonski pari, ki so člani zakonskih skupin ali cerkvenih gibanj. Seveda pa moramo vedeti, da je tudi na Slovenskem vse več neplodnih parov, ki potrebujejo naše razumevanje in enako spoštovanje kot pari, ki imajo več otrok.

Zakonska in družinska skupnost počlovečujeta

Zakonska in družinska skupnost sta skozi vso zgodovino človeštva bili nosilki in posredovalki človeških in v krščanstvu tudi krščanskih vrednot. »Zdravje ose-

be in človeške ter krščanske družbe je globoko povezano z uspevanjem zakonske in družinske skupnosti« (CS 47,1). Počlovečujoča (humanizirajoča) vloga zakonske in družinske skupnosti se kaže v dveh smereh: v zdravem in pospešenem posebljanju (dinamika personalizacije) in v vživljanju v druge ljudi ter sprejemanju njihovih vzorcev in vrednot (socializacija). V teh dveh vidikih se udejanja pozitivna vloga družine, ki jo ima kot institucija tudi danes.

6 Družina kot institucija najlažje omogoča razvijanje pristnih medčloveških odnosov in čustveno uravnoteženost. »Odnose med člani družinske skupnosti označuje in ureja zakonitost zastonjskega podarjanja, ki v vsakem posamezniku spoštuje in pospešuje osebno dostojanstvo kot edino merilo za vrednote; iz tega raste odkritosrčna naklonjenost in srečevanje v pogovoru, velikodušna pripravljenost na pomoč drugim, nesebično služenje in globoka solidarnost« (CD 16,43,2).

Zato je zakonsko in družinsko življenje tudi privilegirani prostor za rast veseljnega bratstva in odlična naravna ter milostna skupnost za rast in zorenje občestva odrešenih.

Zakonska zveza najboljše okolje za vzgojo zdravih, srečnih otrok

Zakonska zveza staršev in družinska skupnost sta najboljše okolje za vzgojo srečnih in zdravih otrok. Otrok najbolj potrebuje starša, ki se kljub pomanjkljivosti imata brezpogojno rada, saj bolj kot mamino ali očetovo ljubezen otrok potrebuje njuno medsebojno ljubezen, kar je potem tudi najboljši vzorec za njegovo poznejše življenje. Tako starša, kot zakonca, najlažje svoje otroke uvajata v človeško modrost in humanizem, krščanska zakonca pa v krščansko življenje. Družinska skupnost je v svojem temelju »nekakšna šola za bogatitev človečnosti« (CS 52,1), saj se v njej srečujejo »različni rodovi in si med seboj pomagajo pri doseganju popolnejše modrosti« (CS 52,2). Tako je družina tisti življenjski prostor, v katerem se na najprimernejši in najučinkovitejši način posredujejo vrednote posameznim članom, predvsem še mlajšim.

Če želi imeti Cerkev kvalitetne in pristno evangeljske vernike, mora skrbeti za družino, ki je temeljna celica Cerkev in domača ali Cerkev v malem. Posledično to velja tudi za družbo in državo. Če želi imeti država srečne in zdrave državljane mora skrbeti za zakonske in družinske skupnosti, saj je družina temeljna celica družbe, ki ne more biti zdrava in srečna, če ni sestavljena iz srečnih in zdravih družin. Zato je nerazumljivo in pogubno, če država ni v službi zakonskih in družinskih skupnosti. Politiki, ki naj bi skrbeli za skupno dobro, so posledično dolžni skrbeti za takšno zakonodajo, ki bo pospeševala zakonsko zvezo in skrbela za družinsko skupnost, saj bo samo v tem primeru Slovenija prihodnosti srečna in zdrava država.

Sklep

Preteklost nas uči, da prihodnost pripada tistim, ki se bodo odločali za zakonsko in družinsko življenje, ki vključuje starše in otroke, saj je prav to poročstvo za prihodnost naroda in Cerkev. Družina je tista skupnost, v katero se spleča investirati najboljše moči in zmožnosti, kakršnikoli so časi, saj prav dobre družine lahko spremenijo svet. •

solidarnost med nami

NIHČE MED NJIMI NI TRPEL POMANJKANJA ...

Solidarnost v župniji, Cerкви, družbi

Jožica Ličen

V apostolskih delih (Apd 4,32–37) beremo o ljudeh, ki so zato, ker so sprejeli vero, postali eno srce in ena duša. Meni osebno so najmočnejše besede »nihče med njimi ni trpel pomanjkanja«. Besede, ki bi morale v prvi vrsti veljati za krščanske družine, za župnije, za Cerkev na Slovenskem in tudi vesoljno Cerkev. Vendar najprej zame in zate. Šele ko bi to živeli in v praksi udejanjali, lahko pričakujemo, da bodo ljudje »videli naša dobra dela« in jih tudi posnemali. Šele takrat, ko bomo postali sol in kvas, bomo lahko postali tudi luč.

Močne besede, ki nedvomno veljajo, vendar se je kljub temu treba stalno spraševati, ali jih znamo živeti. Navadno je naš izgovor, da se svet spreminja, da je marsikaj drugače kot v Jezusovih časih, pa tudi, da je že On rekel, da bodo ubogi vedno med nami.

Vem, drage sodelavke in sodelavci Karitas, da vse to že veste, zato bom tokrat osvetlila le nekaj konkretnih dogodkov tega poletja, ki pričajo o solidarnosti med nami. Meje solidarnosti niso začrtane, saj je ljubezen iznajdljiva in dobrotljiva, le naš glas je potreben, da jo prebudimo.

Kako prebuditi čutenje, ki ima za rezultat darovanje, pomoč? Nikoli nam ni treba reči »dajte«, naša naloga je, da na stiske opozarjamo in nakažemo pot. Morda nekaj primerov dobre prakse na Vipavskem v zadnjih mesecih:

- V lokalnem časopisu in v oznanila po župnijah v dekaniji smo zapisali, koliko družinam in posame-

Foto: Rok Mubi

znikom pomagamo in kaj potrebujemo, zapisali smo tudi, da bomo z zbranimi šolskimi potrebščini pomagali otrokom s svojem okolju, vzpodbudili smo k pomoči poplavljenecem in pobrateni ŠK Banjaluka, povedali, kje je trenutno razstava Umetniki za Karitas, in še kaj.

In rezultati:

- košarice v trgovinah so bile bolj polne,
- po župnijah so sodelavci ŽK zbrali veliko krompirja in ga pripeljali v Center karitas,
- igralska skupina gospodinj iz Planine je od vsake vstopnice na svojih predstavah darovala po 1 EUR za pomoč šolarjem,
- nekdanji vodilni delavci Primorja, ki so prejeli izplačilo prednostnih dajatev, so začutili solidarnost in darovali za nakup mleka in plačilo bonov za otroke,
- del nabirke ob srebrni maši urednika Ognjišča je šel za pomoč otrokom,
- obe občini sta za priznanja zaslužnim občanom odkupili slike iz Umetnikov za Karitas,
- za pomoč poplavljenecem smo načrtovali en kamion, nastala sta dva, če ne bi ustavili, bi bil še eden,
- na delovni tabor v Banjaluko je odšlo 22 udeležencev.

Še bi lahko pisala o številnih drobnih dobrih delih. V tem kontekstu vidim največji izziv za solidarnost na dekanijski ravni, kjer stalna ekipa načrtuje, spodbuja in odgovorno pomaga, in prav to po župnijah budi čut za solidarnost in konkretno pomoč. Eno srce in ena duša je ideal, ki je z majhnimi koraki dosegljiv. •

v luči strokovnosti

NASILJE MED OTROKI

Julija Pelc

Nasilno vedenje prepoznamo po nesorazmerju moči v odnosu. Doživljanje občutka moči je ena od temeljnih psiholoških potreb, ki jo razumemo kot sposobnost, da posameznik vodi in usmerja svoje življenje. Nasilnega vedenja ne enačimo z agresivnostjo. Agresija je v osnovi pozitivna, saj predstavlja energijo, ki posameznika spodbuja, da gre naprej. Je sila akcije, eden od pomembnih dejavnikov samoaktivnosti in človekovega psihološkega razvoja. Z nasilnim vedenjem označujemo torej vedenja, s pomočjo katerih posameznik ali skupina zadovoljuje svoje želje, motive, potrebe, cilje s pozicije moči, kjer je v ospredju njena zloraba, in ne konstruktivna uporaba moči. V procesu nasilja se tako pojavljata žrtev in nasilnež, obe vlogi lahko pripadata posamezniku in/ali skupini, vedenje pa prinaša nasilnežu različne koristi.

Medvrstniško nasilje med otroki in mladostniki ni novo, lahko je prikrito in dolgotrajno. Ustrahovani pogosto nimajo moči, da bi se postavili zase dovolj zgodaj, zato imajo pomembno vlogo tudi opazovalci nasilja, ki naj bi od morebitnega spodbujanja k nasilju prešli k zdravi kritičnosti in odločnemu zavračanju prestopanja meja dovoljenega. Slednje ni tako preprosto, saj je nasilno vedenje povezano, občasno tudi pogojeno z vplivi širšega okolja.

V vrtcih in šolah že desetletja pripravljajo in izvajajo različne programe za pravočasno prepoznavanje in preprečevanje vrstniškega nasilnega vedenja s poudarkom na programih, ki krepijo samopodobo in samospoštovanje posameznika in skupnosti. Opolnomočijo jih z različnimi veščinami reševanja problemov. Tudi programi mediacije so se že dodobra usidrali v šolski prostor in odraščajočim podelili znanje, pogum in moč za konstruktivno soočanje z omenjeno problematiko.

Nasilje v šoli

Nasilno odzivanje ima različne korenine. Lahko se poraja kot vedenjski vzorec, ki ga je odraščajoči osvojil v svojem okolju, lahko ga dodatno kultivira šolski prostor z neustreznim, prepoznim oz. neučinkovitim odzivanjem na že manjše pojave nasilnega vedenja med vrstniki. Otroci in mladostniki se lahko zatečejo k nasilnemu ravnanju tudi takrat, ko doživljajo stisko, ki je posledica problemov, ki se zde odraščajočemu preveliki, za njihovo razrešitev nimajo ustreznih znanj in veščin, oziroma jih problemi lahko celo življenjsko ogrožajo. Nasilno vedenje je lahko psihično in/ali fizično, dogaja se lahko na poti v šolo in domov, na šolskih avtobusih, v šolskih prostorih, igriščih, pri športu ...

Oblike psihičnega nasilja:

- zavračanje, osamitev;
- poniževanje, zmerjanje, žaljive kretnje;
- obrekovanje, dajanje vzdevkov;
- razširjanje lažnih govoric;
- seksizem;
- zastraševanje, grožnje, izsiljevanje, ekonomsko nasilje;
- siljenje v nemoralno vedenje;
- siljenje v odvisnosti;
- dodeljevanje vlog;
- pritiski in neustrezna pričakovanja staršev ...

Pod fizično nasilje štejemo:

- trenutno reševanje sporov s pomočjo brc, klofut, z lasanjem, udarjanjem s predmeti;
- spolno nasilje;
- organizirano fizično obračunavanje, pretepanje;
- kontinuirano slabo ravnanje in mučenje z znaki sadističnega trpinčenja.

S problematiko nasilja se srečujemo tudi širše, ne le med vrstniki. Z neprimernim ravnanjem lahko nasil-

no delujejo tudi strokovni delavci in starši. Žorž (2009) navaja, da v zadnjem času vse pogosteje in vse bolj pogumno govorimo tudi o učiteljih in drugih delavcih šole kot žrtvah nasilja v šoli. Niso redki primeri, ko so žrtve nasilja v šoli tudi posamezniki, ki s šolo niso neposredno povezani (bližnji stanovalci, mimoidoči, starostniki ...).

Izpostavljenost kakršnemukoli nasilju povzroča pri žrtvah vedno nove travme, ki se odražajo na vedenjskem, čustvenem, učnem, spoznavnem, odnosnem, socialnem področju. Te posledice so lahko kratkotrajne, začasne, lahko je njihov vpliv dolgotrajen. Zlasti pri resnejših oblikah nasilja posledice pogosto vztrajajo tudi potem, ko nasilje preneha. Ublažiti jih je mogoče le s celostno podporo v sistemu (družina, šola) in z ustrežno psihoterapevtsko pomočjo. Ker najlažje opazimo (prepoznamo) vedenjske in čustvene spremembe pri otroku in mladostniku, je pomembno njihovo poznavanje:

- stalno oprezanje;
- nekontrolirani izpadi;
- strah iti v šolo ali domov;
- delikventnost in nasilno vedenje do drugih, živali;
- zloraba alkohola in drugih substanc;
- težave s spanjem;
- psihosomatske težave;
- regresivne oblike vedenja;
- samomorilne misli, lahko samopoškodbeno vedenje;
- strah, sram;
- jeza, bes;
- pomanjkanje zaupanja v ljudi;
- negativna samopodoba, samospoštovanje;
- povečana anksioznost;
- depresivnost;
- zmanjšano sočutje;
- prekomerna občutljivost;
- čustvena nestabilnost, povečana razdražljivost.

Posledice so lahko tudi fizične narave. Na telesu lahko opazimo med drugim modrice.

Pogosto se navedenemu pridružijo tudi očitne spremembe pri učenčevem delu v šoli:

- v sodelovanju pri pouku, šolskih aktivnostih, športu;
- nenadno poslabšanje učnega uspeha, dosežkov, v nekaterih primerih pa se uspeh lahko izboljša (zaradi kompenzacije);
- slaba koncentracija pri pouku ter nepazljivost, odkrenljiva pozornost, zmedenost, povečana pozabljivost;
- pomanjkanje spontanosti in kreativnosti, lahko prisotna stalna in pretirana opreznost (zato, da »preživi«, mora znati predvideti, kaj se bo zgodilo).

Kadar pri otroku ali mladostniku opazimo posamezne navedene spremembe, lahko pomislimo, da je otrok žrtev neke oblike nasilja, ali da očitno doživlja stisko, ki ji

ni kos. Navedena opažanja so izhodišče za budno prisotnost odraslega, navezovanje kakovostnega stika, znotraj katerega bi se odraščajoči opogumil in zaupal. •

na obisku

ISTRSKA OBMOČNA KARITAS

Pavla Brec

Istrska območna karitas deluje na področju celotnega Istrskega pastoralnega območja, ki sega od kraškega roba nad Črnim Kalom do Pirana in je razdeljena na dekanijo Koper in dekanijo Dekani. Župnijske ali Medžupnijske karitas so ustanovljene v 25 župnijah in so različno velike glede na območje dela duhovnikov, ki so predsedniki Karitas. V vsaki dekaniji je 9 ŽK ali MŽK. Posamezne Karitas se zelo razlikujejo med seboj, saj so nekatere v mestnih, nekatere pa v tipično podeželskih okoljih. Evidentiranih imamo 136 stalnih in 145 občasni sodelavcev. Z gotovostjo lahko potrdim, da je občasni prostovoljcev še veliko več, saj se posamezniki pridružijo ob enkratnih akcijah, kot je srečanje ostarelih, obiski v domovih za ostarele in bolnišnicah, počitnice otrok.

Na območju celotne IOK ob praznikih obiskujemo ostarele in bolne v bolnišnici v Izoli in Valdoltri ter v štirih domovih za ostarele. Prav tako obiščemo tudi starejše, ki živijo v domačem okolju. Ti obiski so posebne priložnosti, ko se srečamo z veliko trpljenja in bolečine, mnogokrat pa tudi z veliko optimizma in dobre volje, ki ga starejši premorejo, kljub težavam in stiskam. Obenem pa je to tudi priložnosti, ko odkrijemo potrebe po materialni in nematerialni pomoči, ki bi sicer ostale prikrite.

IOK ima sicer sedež v Bertokih, na Markovi 38, kjer pa delujejo tudi drugi programi v okviru Slovenske in Škofijske karitas. V teh prostorih potekajo naša srečanja, pa tudi duhovna obnova, ki jo pripravimo v januarju. Razdeljevanje pomoči pa poteka v Centrih karitas v Kopru, Izoli in Portorožu. Ker so skladišča v mestnih centrih in za velike kamione nedostopna, je bilo veliko težav ob dobavah hrane iz intervencijskih zalog. Potrebno je bilo veliko pretovarjanja na manjša vozila, in zato predvsem pomoč moških prostovoljcev.

Iz podatkov, ki so bili tudi objavljeni v Zborniku ob občnem zboru v februarju, smo v letu 2013 pomagali s hrano 612 družinam in 232 posameznikom. Oblačila in obutev je prejemale 408 družin in posameznikov. V skladišču v Kopru sprejemamo tudi pohištvo, gospodinjstvene stroje in razno opremo, ki je potem na razpolago za tiste, ki kaj od tega potrebujejo. Za to skrbi naš prostovoljec Peter, ki z veliko zavzetostjo in trudom ureja, tudi kaj popravi, če je treba, in je velikokrat pripravljen pomagati tudi izven rednega urnika skladišča.

Število prosilcev pomoči se večja, prihajajo novi, predvsem mlajši, ki so ostali brez zaposlitve, pa tudi nimajo pogojev za prejemanje denarnih pomoči s strani države. Srečujemo se tudi s starejšimi, ki živijo na vasi in so nezaposleni, zaradi dediščine pa so neupravičeni do drugih socialnih pomoči. Zgodbe prosilcev so zelo različne in vsaki je treba prisluhniti. Mnoge zgodbe so zelo pretresljive in jih sodelavci »nosimo s sabo« tudi v svoje življenje izven prostorov Karitas. Pred kratkim me je pretresla zgodba mame treh otrok – samohranilke, nezaposlene, ki je zaradi občasnega dela sina srednješolca ostala brez denarne socialne pomoči. Pred nekaj leti sem bila zelo pretresena ob dveh požarih družinskih hiš v naši župniji, še posebej v drugem primeru, kjer je gospodinja umrla v požaru.

Problemi so velikokrat zelo kompleksni, prostovoljci pa nimamo dovolj znanja, in takrat se med sabo posvetujemo. Za pomoč pri reševanju pa večkrat prosimo tudi strokovne delavce pri Škofijski karitas. Nekateri sodelavci smo imeli srečo in možnost, da smo obiskovali Seminar za neprofesionalno svetovanje, ki ga je vodil pokojni Bogdan Žorž, in z gotovostjo lahko trdim, da smo v okviru tega izobraževanja dobili mnogo koristnih iztočnic za naše delo. Občasno se udeležujemo tudi predavanj, seminarjev, izobraževanj, ki so organizirana na različnih nivojih Karitas in širše. Pa tudi sami – v okviru IOK – pripravimo v januarju enodnevno duhovno obnovo, ki se začne s sv. mašo, v nadaljevanju pa izberemo neko temo in povabimo zunanjega predavatelja, vsako leto z drugega področja; nato sledi še pogovor na to temo. Glede na množičnost udeležbe je to srečanje za prostovoljce zelo pomembno in dodaten vir moči za nadaljnje delo.

Z večanjem števila prosilcev pomoči in dobavami hrane iz intervencijskih zalog se je obseg dela zelo po-

večal in potrebni so bili novi prostovoljci. Povabilu so se odzvali mnogi sodelavci iz več Župnijskih karitas, ki so bližje posameznemu skladišču. Sama posebej občudujem nekatere starejše, ki sodelujejo v skladiščih od vsega začetka delovanja Karitas, še od obdobja prihajanja beguncev iz drugih bivših republik. Nekateri naši prejemniki pomoči so začutili, da lahko sami nekaj naredijo za druge, in so tako postali prostovoljci. Med vsemi sodelavci je čutiti veliko pripravljenost in potrpljenje pri delu, čeprav delamo v izredno težkih razmerah. Pred nekaj leti smo skladišče Koper selili iz prostorov župnije Koper – stolnica v prostore na Vojkovem nabrežju. Prostori sicer niso bili najbolj udobni, pozimi nas je zeblo, vendar smo kar dobro uredili potek dela. Toda vedeli smo, da tu ne bomo dolgo. In tako se je v maju letos zgodila ponovna selitev, ker je lastnik prejšnje prostore prodal. Tokrat smo imeli manj sreče in dobili precej slabše prostore. Optimizma med sodelavci sicer ne manjka, povezuje nas odprtost in pripravljenost pomagati. Bojim pa se, da bodo nekateri odpovedali sodelovanje zaradi slabih pogojev dela, ki ogrožajo zdravje. Tudi z vidika prejemnikov pomoči, ki so že ponižani zaradi svojih težkih razmer, pomeni ta neprimeren prostor dodatno ponižanje in razvrednotenje. Upamo na boljše prostore, čeprav bo to povezano z novo selitvijo, saj so nekateri odgovorni uvideli, da Karitas zasluži boljše prostore za delo, ki prav gotovo ni zanemarljivo, čeprav smo včasih še premalo opaženi in cenjeni. Boljši pogoji dela bi vsekaror veliko pripomogli k boljšemu razpoloženju med sodelavci. Pri delu je vedno več tudi administrativnega dela. Hvala Bogu nam je uspelo privabiti nove prostovoljce, ki so »bolj prijatelji« računalnika in nam bodo tako lahko veliko pomagali. •

SOLIDARNOST

Papež Frančišek

Kaj pomeni »premisлити solidarnost«? Gotovo ne pomeni postavljati pod vprašaj novejšega cerkvenega učiteljstva, ki, nasprotno, vedno kaže svojo daljnovidnost in svojo aktualnost. »Premisliti« marveč po moje pomeni dve stvari: predvsem povezati cerkveno učiteljstvo z družbeno-gospodarskim razvojem. Ta razvoj je nenehen in hiter, zato prinaša vedno nove vidike. Na drugem mestu »premisлити« pomeni poglobiti in še bolje razmisliti, da se prikaže vsa rodovitnost vrednote – v tem primeru solidarnosti –, ki v globini zajema iz evangelija, to je Jezusa Kristusa, in torej kot takšna vsebuje neizčrpane možnosti ...

Takšna je torej nujnost »premisлити solidarnost«, ne več kot preprosto pomoč najbolj ubogim, ampak kot celoten premislek o vsem sistemu, kot iskanje poti, kako bi ga prenovili in popravili, da bi ustrezal temeljnim človekovim pravicam, pravicam vseh ljudi. Tej besedi »solidarnost«, ki je v ekonomskem svetu ne slišijo radi – kakor da bi bila slaba beseda –, je treba vrniti njeno zaslužen družbeno državljanstvo. Solidarnost ni dodatna drža, ni družbena miloščina, ampak je družbena vrednota. Zahteva od nas državljanske pravice.

(Nagovor ustanovi *Centesimus annus pro pontifice*, 25. maja 2013), povzeto po knjigi: Papež Frančišek, *Misli iz srca*, Ognjišče 2014 •

DON PIERINO – VELIKO SRCE ZA MLADE NA ROBU

Imre Jerebic in Jana Lampe

V torek, 12. avgusta 2014, ponoči je v 90. letu življenja prenehalo biti srce predragemu don Pierinu Gelminiju, ustanovitelju Skupnosti Srečanje (Comunita Incontro). V njegovih skupnostih je našlo novo upanje in ponudbo za življenje tisoče fantov in deklet ter njihovih svojcev. **S svojo karizmo, odločnostjo, dobroto in očetovsko ljubeznijo jih je don Pierino sprejel kot svoje otroke, skupaj z njimi hodil novo pot.** Pokazal jim je, da droga, ki je uničevala njihovo zdravje, medčloveške odnose in jih vodila v smrt, **ne more uničiti človekovega dostojanstva in Božjega otroštva**, ki ju je mogoče ponovno odkriti in z njim zaživeti odgovorno življenje v skupnosti. **Verjel je v te mlade ljudi in jim vedno znova dajal priložnost, zato se ga bodo stotisoči vedno s hvaležnostjo spominjali.**

Tudi Slovenska karitas mu je hvaležna, da je leta 1992 odprl vrata svojih skupnosti tudi pri nas in tako spodbudil rast Skupnosti Srečanje v naši deželi. V znak hvaležnosti in spoštovanja je leta 2000 prejel častni znak svobode Republike Slovenije z utemeljitvijo: »za delo in zasluge z mladimi zasvojenici in še posebej za razumevanje in prispevek pomoči potrebnim v slovenskem prostoru«. Cerkev na Slovenskem pa mu je priznanje za njegovo dolgoletno delo izkazala leta 2002, ko mu je takratni ljubljanski nadškof in metropolit Franc Rode podelil odličje sv. Cirila in Metoda za njegovo pomoč slovenskim fantom in dekletom pri iskanju poti iz sveta zasvojenosti.

Nepozabno je don Pierinovo čutenje z ožjo delovno skupino, krajanji, župljani, ki so želeli že leta 1992 pripeljati prvo skupnost v Slovenijo in narediti z njegovimi sredstvi en velik center, pa so se kot domine podirale naše želje (Višnja gora, Planina pri Rakeku, Škocjan pri Turjaku, Domžale) in so šele v petem poskusu v samostanu na Kapeli pri Novi Gorici pripeljali leta 1994 prvo skupnost v Slovenijo. V naslednjih letih so se krajanji in župljani odločili sprejeti Skupnosti Srečanje na Razborju nad Sevnico, Čadrgu nad Tolminom, Sveti Trojici v Slovenskih goricah, Vremah v Vremški dolini, v Kobilju v Prekmurju. V vsaki skupnosti, ki smo jo odprli, je don Pierino dal svoj pečat in blagoslov ter jo tudi osebno odprl in stalno – do pred nekaj leti spremljal življenje v sami skupnosti, postavljaj vodstvo skupnosti, zaupal Karitas, da ohranja njegovo karizmo, ter zelo rad prihajal v Slovenijo.

Da, don Pierino Germini je bil in bo ostal veliko srce za mlade na robu družbe ali z dna družbe. Tudi za nas Slovence **je njegova karizma prinesla novo**

Foto: Arhiv Slovenske karitas

upanje okoli 1000 mladim fantom in dekletom iz Slovenije.

Ostala bo nepojasnjena skrivnost, zakaj smo se v okviru Slovenske karitas leta 1992 odločili, da bomo mladim narkomanom pomagali v don Pierinovi Skupnosti Srečanje. Imeli smo izbiro med več programi, a privlačnejša in bolj zgovorna je bila osebnost don Pierina.

Z g. Francem Prevcem, Zvonetom Horvatom Žnidaršičem, Karlom Gržanom in Brankom Mačkom smo se vsaj dvakrat letno odpravili v šolo učenja v Molino Sila, to je osrednji center Skupnosti Srečanje blizu Rima. Nepozabna so bila ta srečanja, včasih tudi zelo naporna, kajti don Pierino je znal zelo ostro braniti svojo karizmo dela z odvisniki, toda nam Slovencem je znal počasi odpirati vrata, da je **Karitas stopila v slovenske centre Skupnosti Srečanje z duhovno vsebino in tudi s strokovno pomočjo po usposobljenih sodelavcih zavoda Pelikan Karitas.**

Ne vem, če smo dovolj dobro izkoristili priložnost, ki nam jo je dal don Pierino. Slovenske fante in dekleta je imel don zelo, zelo rad in jim je rad zaupal vodilna mesta tudi v mnogih centrih v Italiji in celo na Tajske. Zelo sem bil zadovoljen, da smo v 6 slovenskih centrih dobili dovoljenje, da so župniki na teritoriju Skupnosti Srečanje prejeli vstopnico, da so lahko neomejeno opravljali duhovno ponudbo, primerno fantom in dekletom v skupnosti. G. Franc Prelec in g. Branko Maček pa sta imela vstop v vsako slovensko komuno. Vesel in ponosen sem, da nam je don Pierino zmeraj bolj zaupal in pred nekaj leti popolnoma predal g. Zvonetu Horvatu Žnidaršiču strokovno vodenje Skupnosti Srečanje v Sloveniji.

Imamo dobro popotnico za naprej: čuteče župnike s Skupnostjo Srečanje, dobre strokovne sodelavce, osnovne standarde v 6 objektih Skupnosti Srečanje.

Daj dobri Bog, da bi nas tako kot Madonina – Marija, ki je v vsaki skupnosti na častnem mestu, tudi don Pierino spremljal kot angel varuh iz nebes v vseh naših centrih. •

POČITNICE BISEROV

Mojca Kepic

Počitnice Biserov v organizaciji Slovenske karitas so za nami. V času od 21. julija do 17. avgusta 2014 je v Portorožu v tem programu letos letovalo skupaj 152 otrok in mladostnikov iz socialno ogroženih družin. Letošnja osrednja tema počitnic so bile »Vrednote v družini«. Preko dramske igre in pogovornih delavnic so otroci in mladostniki spoznavali vrednote, kot so: obljuba, podpora, varnost, sprejetost in ljubezen v družini. Otrokom in mladostnikom smo oblikovali prijetne počitnice, da so preživeli lep teden na morju, daleč stran od njihovih stisk in težav. Otroci in animatorji smo dan začeli z jutranjo igrico, kjer je bila izpostavljena ena izmed vrednot, se razgibali, nabrali moči za vsakodnevno plavanje ... En večer v tednu smo si ogledali Portorož, imeli velike igre na plaži, izlet z ladjico v Izolo s sladoledom in različne delavnice, ob večerih smo plesali, se skupaj smejali in odkrivali nova področja z znanimi gosti.

»Hvala vam in vsem animatorjem za ne-sebično pomoč in razdajanje našim otrokom. Prepričana sem, da je v njihovih očeh vedno sijalo sonce, tudi če je padal dež. Hvala in lep pozdrav.«

Mihaela

Foto: vse Arhiv počitnic Biserov 2014

»Zahvaljujem se vam animatorjem in Karitas, da ste mojemu otroku omogočili teden letovanja na morju kot BISER. Otrok je bil navdušen nad vsem, bilo mu je všeč, pridobil je nekaj novih vrednot. Jaz pa sem vesela zanj in za ta krassen teden. Najlepša vam hvala. Hvala za vse.«

Alenka

Pri izvedbi celotnega projekta je sodelovalo 93 mladih prostovoljcev – animatorjev. Prostovoljci, ki smo teden preživeli med otroki in mladostniki, smo se zaradi zahtevnosti programa letovanj otrok udeležili usposabljanj, ki so se začela v mesecu februarju in potekala do poletja enkrat mesečno v šestih srečanjih. V letošnjem letu smo spoznavali, kako delati z otroki z motnjami avtističnega spektra, pripravili izobraževanje prve pomoči ... Priprave, pri katerih so sodelovali stro-

kovnjaki z posameznih področij, so nas prostovoljce obogatili z novim znanjem za lažje delo z otroki. Voditelji smo skupaj s prostovoljci oblikovali tudi celoten program letošnjih letovanj Počitnice Biserov.

Pri sami izvedbi letovanja pa nas je spremljala misel, da je vsak otrok, mladostnik za nas dragocen biser, ki v sebi nosi otroško veselje, igrivost, včasih pa tudi grenkobo različnih stisk. Ti otroci skupaj z animatorji – velikimi biseri oblikujemo prave biserne počitnice. Gre za posebne počitnice, saj se na letovanju Počitnice Biserov animatorji – prostovoljci srečujemo tudi z otroki, mladostniki, ki niso bili deležni pravega čara otroštva. Gre za otroke, mladostnike, ki potrebujejo toplo besedo, sprejetost in razumevanje. Dolga je njihova pot, da se osvobodijo strahu, da si povrnejo samospoštovanje in samozaupanje. Otroci in mladostniki so na Bisere prišli v novo okolje, ki ga nekateri še niso poznali. Igra z žogo, objem, topla beseda njihove zaskrbljene obraze hitro spremenijo v nasmeh in odprtost za pogovor.

Sedaj, ko pogledam nazaj, sem res vesela in hvaležna za lepo preživete dni v Portorožu z BISERI, brez večjih poškodb, z na stotine nasmehov, iskric v očeh, brezskrbnega teka po Portorožu, plavanja in skokov v morju, pogovorov, različnih izdelkov, pesmi ... Iskrena hvala vsem prostovoljcem za čas in talente, ki so ga preživeli in namenili za bisere.

Pisma staršev pa so pika na i in poleg objemov, nasmehov otrok in mladostnikov največja zahvala za čas, preživet v Portorožu med BISERI. Misli vseh nas prostovoljcev so že pri pripravi prihodnjih POČITNIC BISEROV. •

»Deklice so bile prijazno sprejete na letovanje. Vaša dobra dela, spoštovani animatorji, voditelji in organizatorji ter kuharji letovanja BISERI, bodo večno zapisana v srčkah in mislih deklic. Omogočili ste jim znanje, sprejetost, obilo topline in predvsem nepozabne počitnice. Naša hvaležnost je neizmerna. Hvala, hvala vam za vse priključane velike nasmehi. Vsem skupaj in vsakemu zase. Iz vsega srca!«

Marta

TEK PODNEBNE SOLIDARNOSTI SE NADALJUJE

Jana Lampe

Tudi v šolskem letu 2013/14 smo na Slovenski karitas na žejo številnih učiteljev in vzgojiteljev slovenske vrtce in šole ponovno povabili k izvajanju »Teka podnebne solidarnosti«. Na naše vabilo se

je letos odzvalo kar 64 osnovnih in 9 srednjih šol ter 33 vrtcev, poročilo o pretečenih kilometrih pa smo prejeli iz skupaj 64 vrtcev in šol. V jesenskih ali spomladanskih mesecih so v šolah in vrtcih najprej potekale delavnice ozaveščanja, na podlagi katerih je teklo 4.891 mladih ter 725 učiteljev, vzgojiteljev in sorodnikov mladih, z namenom solidarnosti do ljudi v državah v razvoju, predvsem v Afriki, ki jih posledice podnebnih sprememb najbolj prizadenejo. V letošnjem šolskem letu jim je skupaj uspelo preteči še dodatnih 33.764,6 km, kar pomeni, da nam je od leta 2011 naprej, ko smo začeli z izvedbo Teka podnebne solidarnosti, po šolah in tudi na javnih dogodkih, kot je Ljubljanski maraton, skupaj uspelo preteči kar 152.479,48 km, kar je odlično! Krog solidarnosti okoli planeta Zemlje je tako sklenjen že skoraj četrtič, saj smo v znamenje solidarnosti pretekli že 3,8 dolžine ekvatorja. Tudi v prihodnjem šolskem letu (2014/15) bomo nadaljevali s to aktivnostjo po šolah, še posebej v letu 2015, ko bo potekalo evropsko leto za razvoj. V tem letu se zaključi obdobje izvedbe razvojnih ciljev tisočletja in se bo pripravil nov mednarodni

program za pomoč državam v razvoju, kjer je reševina še ogromna. •

Nekaj misli mladih iz šol, komu so namenili svoje pretečene kilometre:

»Tečem, da bi imeli vsi otroci v Afriki dovolj hrane in da bi lahko živeli tako kot mi.«

»Tečem v solidarnosti z otroki, ki živijo v pomanjkanju pitne vode.«

»Na naši šoli smo tekli za dečka Nangira iz Kenije, za ljudi v Afriki, za koze, za čisto naravo ...«

NA RAZPOTJU

Matej Kobal

Implementacija Strateškega načrta Slovenske karitas na ŠK in ŽK

Beseda implementacija se sliši zelo učeno, gre pa pri njej za zelo enostavno uveljavljanje, uresničitev določene stvari. Strateški načrt Slovenske karitas je bil pripravljen in sprejet. Treba ga je uresničiti, če ne bo ostal zgolj mrtva črka na papirju. In obstaja nevarnost, da bo to ostal in postal.

Ko se začne s pripravo Strateškega načrta, je, da ima načrtovanje smisel, potrebnih nekaj stvari:

1. Tisti, ki sestavljajo strateški načrt se morajo zavedati dejstva, da živimo v družbi, ki se spreminja;
2. sprejemati morajo dejstvo svoje nepopolnosti in to, da je mogoče v njihovem delovanju marsikaj popraviti, izboljšati, izpopolniti; in
3. biti morajo pripravljeni začeti delati drugače.

Ko skoraj leto pa zaključku priprave Strateškega načrta Slovenske karitas gledam nazaj, nisem prepričan, da so bili ti predpogoji sprejeti in da je bila pri vseh načrtovalcih resnična volja, da naredimo Slovensko karitas boljše, bolj odzivno na potrebe sedanjega časa, bolj zavezano poslanstvu, ki ji ga nalagajo evangelij ter dokumenti vesoljne in krajevne Cerkve.

Naj pojasnim svoj strah: Premislite delovanje Slovenske karitas in njene izjave v zadnjem letu (v medijih, Žarku dobrote, ob začetku raznih akcij ...) in se vprašajte, kaj je bilo drugačnega od prejšnjih let. Kateri poudarki so se spremenili, katere nianse so dale delu drugačno barvo, katere začimbe drugačen okus? Prepoznate razliko, ali se je ne da videti? V čem je Slovenska karitas drugačna, kot je bila pred enim letom – je razlika še v čem, razen v dokumentu več, v mrtvi črki na papirju, zrelem, da se za zapakira v arhiv in ponosno reče »pa smo opravili še to«?

Pripravljenost sprejeti, da nismo popolni, je naša šibka točka. Volja nekaj spremeniti, da bi se bolje odzvali na glas evangelija? Bolj varno je delati utečene stvari, nekaj, kar smo vajeni, kar znamo, kot pa odkrivati, kaj je najbolj potrebno. Bojim se, da tu padamo na izpitu, da je Slovenska karitas (in ob tem mislim tudi sebe, saj sem v marsikaterem njenem delovnem telesu) preveč okorela in okostenela, da bi bila sposobna spremembe, ki je potrebna in nujna. Varnost, zavarovanost, utečenost nas premagajo, uspavajo, vodijo na varno stran, daleč od evangelija, služenja narodu, v sredo katerega smo postavljeni.

Ko skoraj leto po zaključku priprave Strateškega načrta Slovenske karitas gledam nazaj, ne vem, ali je bil to proč vržen čas, zapravljena priložnost, nekaj, za kar nismo bili dovolj zreli in pripravljeni, ali pa morda vendarle milostni trenutek. 1/5 časa je mimo. Ali je bil to čas inkubacije ali dokaz, da smo vse skupaj uspešno zapakirali v arhiv? Ne vem. Žogica se s Slovenske karitas seli navzdol. Vse je odvisno od Škofijskih in Župnijskih karitas. Od tega, ali bodo prepoznale »Gospodov mimohod«, razmislile, kaj načrt ponuja, k čemu izziva, dobesedno sili. Odvisno od tega, ali bodo prepoznale svoje poslanstvo in ga začele uresničevati.

Neka šala pripoveduje o pijančku, ki je pod cestno svetilko nekaj iskal. »Kaj iščeš?« ga je vprašal mimoideči. »Ključ sem izgubil,« odgovori pijanček. Mimoideči mu pomaga iskati. Čez nekaj časa neuspešnega iskanja vpraša pijančka: »Ali si prepričan, da si tu izgubil ključ?« »Ne!« »Zakaj ga pa iščeš tu?« »Ker je tu bolj svetlo.«

Strateški načrt nas izziva, da gremo izgubljeni ključ iskat tja, kjer je. Ali se bomo upali v našem iskanju premakniti iz varnega zavetja obcestne svetilke? •

celje

II. »SREČANJE PRI VODNJAKU«

Zinka Žnideršič

Poletni oddih sodelavcev Karitas škofije Celje, Škofijski dom Vrbje

Letos se nas je zbralo 20 sodelavcev iz različnih ŽK, ki smo z navdušenjem in veseljem začeli z večerno adoracijo in zajemanjem iz vodnjaka žive vode. Naslednji dan nam vreme sicer ni bilo naklonjeno, ampak z odlično organizacijo in uskladitvami našega generalnega tajnika Mateja Pirnata in njegovih sodelavcev je vse steklo več kot odlično. Izlet v neznano se je začel v župniji Buče, kjer smo srečali skritega gosta, gospoda župnika Nika Marovta, ki se mu še posebej zahvaljujemo za prisrčen sprejem in pogostitev. Nadaljevali smo z obiskom Olinja, z ogledom »zlate« samostanske cerkve in z vsemi čari zdravilnih zelišč, bodisi na samostanskem vrtu bodisi v lekarni ob »PATROVIH KAPLJICAH«. Večerjali smo ob ognju in pod Alenkino marelo, kajti spet je padlo nekaj kapljic dežja. Poslastica po skavtsko, banana s čokolado v bananinem olupku, je še kako teknila. Hvala gospe Heleni in pomočnicam za vso skrb za naše želodce. Večerni film pod zvezdami – o Janezu Pavlu I. – smo zaradi tehničnih težav morali raztegniti v dva dela. Zaključil se je naslednji dan, seveda z solzami v očeh. Opoldansko mašo je z nami daroval gospod prof. Lojze Pirnat in nam dal še zadnje »ŽIVE VODE«, da jo bomo ponesli seboj. Po maši je sledil še piknik na prostem z vsemi »GRILSKIMI UMETNINAMI« naših fantov: Mateja, Mihe, Luke, Marjana in Gregorja. Brez božjih kapljic dežja seveda ni šlo in spet nam je prav prišel Alenkin dežnik.

Ob slovesu smo si rekli BOG Z NAMI in si vzeli iz »VODNJAKA ŽIVE VODE« še GOSPODA, da bomo lažje živeli, ljubili in delali. •

koper

SREČEN JAZ, SREČEN TI, SREČNI VSI ...

Medgeneracijski tabor »SOČA«, 4.–6. 7. 2014

Julijana Spina

Medgeneracijsko središče SAMARIJAN je pod okriljem Zavoda karitas Samarijan letos že šesto leto organiziralo medgeneracijski tabor v vasi Soča, ki leži na polovici poti med Bovcem in Trento. Na tridnevnem taboru se nas je zbralo 34 udeležencev vseh treh generacij, 6 animatorjev, 11 otrok in 17 odraslih oz. starejših iz naše koprške škofije. Rdeča nit, ki je povezovala dogajanja vseh treh dni na taboru, je bila SREČA: »Srečen jaz, srečen ti, srečni mi vsi«, spremljajoča maskota pa je bila domača žival »kokoška«.

Za lažji potek skupnega bivanja oz. za pomoč v kuhinji, katere šefa sta bila Franc in Ljubica Ženko, in pri drugih opravilih smo bili razdeljeni v dve glavni skupini, Kokoške in Petelinčki.

Prvi dan je minil v spoznavanju s poudarkom na temi »kaj me osrečuje«, prehodu ob reki Soči in

večernem kinu na prostem, ko smo si ogledali film »Zverinice iz Rezije«. Dan pa smo potem zaključili še s kresom in plesom.

Sobotno dopoldne je bilo namenjeno pogovorom o »SREČI«, pomenu skupnega branja in obravnave vsebine prebrane knjige. Ob tem nam je Klemen Jerinc predstavil »Trstenjakove urice«, ko se skupina zbira ob branju knjige. Sledilo je delo v delavnicah, kjer smo izdelovali konkretne izdelke in jih povezali s srečo. Popoldan pa smo se preizkusili v hoji in se odpravili na triurni pohod v Šunikov vodni gaj. Med potjo smo uživali v neokrnjeni gorski naravi, ogledali smo si tolmune in slapove potoka Lepenice ter se ob povratku ustavili na prodnati soški plaži, kjer smo si odpočili in v vodi namakali utrujene noge. Večer

je minil ob gledališki predstavi »Kura slepo zrno najde«, ki so nam jo z lutkami zaigrali otroci, nato pa smo se razvedrili ob kvizu »Moja Slovenija«.

V nedeljo dopoldne smo obeležili 100-letnico I. svetovne vojne in se na pokopališču ob cerkvi poklonili spominu na vse padle. Nato pa smo v cerkvi sv. Jožefa sodelovali pri sveti maši, ki jo je daroval kaplan Boštjan Fegic. Vse naše delo in dejanja smo izročili našemu Gospodu Jezusu Kristusu in njegovi materi Mariji ter prosili za Božji blagoslov. Po nedeljskem kosilu smo zaključili tabor z željo, da se drugo leto ponovno srečamo, in si zaželeli srečno vrnitev domov. In seveda z veliko zahvalo organizatorjem in vsem prostovoljcem, ki so se trudili za nas.

Na medgeneracijski tabor v Soči sem prišla z vnukoma, 11-letno Mihaelo in 7-letnim Danijelom. To je naš drugi skupni tabor v Soči. Na tabor prihajamo z veseljem in v velikem pričakovanju. Taka srečanja me vedno osrečujejo, ker se tu dogaja veliko lepega, spletajo se lepi medsebojni odnosi in prijateljske vezi ter izmenjava medsebojnih življenjskih izkušenj. Tu je Bog vedno med nami, čutimo njegovo prisotnost, nagovarja nas in vodi po pravi poti. Predvsem pa me osrečuje dejstvo, da sta moja vnuka, Mihaela

in Danijel, vesela v taki medgeneracijski skupini, da z navdušenjem sodelujeta pri vsem dogajanju na taboru ter nato še dolgo pripovedujeta o tem, kako sta tabor živela in ga doživljala.

Za kaj se trudimo na tovrstnih taborih?

Jerneja Božič, prostovoljka

Kaj skušamo doseči z bivanjem navadno treh generacij pod skupno streho v Soči? Kakšni so naši cilji in nameni? Zagotovo je razbijanje stereotipov, možnost pogovora z neenako starimi ljudmi, prilžnost slišati stališča mlajših ali starejših od nas samih nekaj, za kar se trudimo. Včasih pride do interakcij spontano, včasih pa se vzpostavijo v vodenih pogovorih.

Beremo lahko, da so ugotovitve medgeneracijskih programov, da samo skupno bivanje ni dovolj. Treba je ponuditi aktivnosti, ki omogočajo pogovor in aktivno vključenost (Teffel, 2011 v Staranje). Razumljivo je, da se večkrat na istem prostoru znajdejo predstavniki več generacij, vendar tega ne opredelimo kot medgeneracijsko druženje, saj manjka prav ta kontakt med njimi. V Soči organiziramo številne aktivnosti, pri katerih je sodelovanje med starejšimi

in mlajšimi neizogibno. Tako so že skupine oblikovane iz predstavnikov vseh starosti in je vsako delo po skupinah pogojeno s sodelovanjem starejših in mlajših. Posamezna skupina je zadolžena za pomoč v kuhinji, kjer se navadno razporedijo tako, da starejši pomivajo, mlajši pa brišejo posodo in jo spravljajo v omare.

Vsi skupaj se odpravimo tudi na »pohod«. Enkrat je ta daljši, drugič krajši. Vedno je cilj postavljen tako, da ga lahko dosežejo vsi. Zgodi se, da je treba najstarejše nanj tudi pripeljati z avtomobilom, vendar se tam dobimo in družimo res vsi. Seveda bi otroci ubrali hitrejši tempo hoje, a so vedno razumevajoči, ko je treba počakati, da se skupina obdrži skupaj. Pohod na Lemovje (tabor 2013) je bil močan preizkusni kamen za nekatere starejše udeležence, pa tudi najmlajše. Presenetila sta dva mlajša udeleženca (6, 8 let), ki sta prostovoljno hodila z zadnjim članom kolone, ki seveda ni bil njun sorodnik. Taki trenutki so tisti, ki dajo pravo vrednost pridevniku medgeneracijski. Hkrati pa pripomorejo tudi k razbijanju stereotipov, da stari ljudje ne zmorejo fizičnih naporov.

Kot zelo povezovalna dejavnost se vedno kažejo tudi ustvarjalne delavnice. Ser-

vietna tehnika je letos nudila drugačen način kazanja kreativnosti tako mlajših kot starejših. Nekateri so jo poskusili prvič in se tako naučili nekaj novega. Pri šivanju živali, ki je na posamezno leto »maskota« tabora, se vedno zgodi, da none učijo šive, potrebne za izdelavo posamezne živali, one pa dobijo navodila, kako lahko žival popestrijo.

Prenašanje izkušenj je tudi v raziskavah omenjeno kot pomemben dejavnik pri srečnosti starejših. Kako razveseljujoče je lahko, je lepo povzela tudi ena izmed udeleženk letošnjega tabora med evalvacijo. Ko je na prijavnici videla, da bo letošnja maskota kokoš, si je mislila: »Pa kaj bomo o kurah povedali, saj so pa ja neke take živali, ki jih vsak pozna in o njih vsak vse ve.« Pa se je izkazalo, da ni tako. V veselje ji je bilo mlade poučiti o tem, kako dolgo se valijo jajca (3 tedne in 3 dni, če še kdo ne ve :-)), naučili smo se, kaj je to kopun (kastiran petelin za potrebe mesne industrije), slišali prigode in nezgode lastnikov kokoši in petelinov ... Jedli pa smo tudi kokice, kar je spet malo drugačna navezava na simbol tabora.

Da so skupne točke življenjske in osebne (Pillemer, 2011 v Staranje), se je izrazito pokazalo tudi pri letošnji rdeči niti, ki je bila SREČA. Do sedaj so bile teme bolj abstraktne (most med generacijami, medgeneracijsko sodelovanje ...) in najmlajši se niso toliko vključevali v debate o temi. Letos pa je bila slika povsem drugačna. Skoraj nemogoče jih je bilo ustaviti, pa tudi prisluhnili so osebnim izpovedim starejših. Najmlajši je bil star 7 let in povedal je, da je zanj sreča žoga. S tako preprostim sodelovanjem se otrok počuti, da lahko tudi on sodeluje v debati, in zato posluša sogovornike. Če je tema nerazumljiv pojem, se hitro zgodi, da se začnejo otroci dolgočasiti. To pa je zadnja stvar, ki si jo animatorji želimo.

Za zaključek lahko rečem, da ima medgeneracijski tabor veliko plasti, ki jih je treba ozavestiti, da postanemo nanje pozorni in jih postavimo za cilj, za katerega se trudimo. Včasih se stvar tudi sama od sebe pokaže za povezovalno, čeprav ji pri načrtovanju nismo dajali velikega poudarka. Tako je bilo na primer pri nekaterih bansih, ki so bili namenjeni predvsem otrokom, pa so jih potem za svoje bolj vzeli starejši, saj so ob njih zelo zabavali (Pokaži s prstom naprej ..., Bibiti-bibiti-bob). Splača se stvar poskusiti in se na izkušnjah učiti. Zavedamo se, da je tabor posebna oblika druženja, v našem primeru precej kratka (3 dni). V tem času se trudimo biti strpni in prijazni drug do drugega in odreagiramo drugače, kot bi doma. Neko energijo med udeleženci pa se da vedno začutiti. Zelo veliko je odvisno od same skupine, ki se na taboru zbere skupaj. Na ta dejavnik seveda ne moremo vplivati, lahko pa s svojim navdušenjem vedno navdušimo tudi druge. •

STREHA NA GLAVO

Polona Strand Bensa, pedagoški vodja

Dijaki Škofijske gimnazije Vipava so letos v na delovnem taboru v Bosni priskočili na pomoč družini Pastulović

14. delovni tabor je letos potekal v Novi Topoli – majhnem kraju, 35 km oddaljenem od Banjaluke. Da si mladi lahko pridobijo tovrstne izkušnje, gre zasluga gospodu Mateju Kobalu, direktorju kopske Karitas, ki leta plete niti z banjaluško Karitas in išče priložnosti za pomoč ogroženim in sodelovanje s sestrsko organizacijo v Bosni, v Banjaluki.

V letošnjem letu so mladi, večina dijakov iz Škofijske gimnazije Vipava (v nadaljevanju ŠGV) ter treh drugih šol goriške regije, priskočili na pomoč pri gradnji manjše stanovanjske hiše 32-letnima bratoma Zdenku in Darju ter njuni 63-letni hudo bolni materi Veri. Tudi Zdenko, eden od bratov, ima za seboj številne operativne posege v predelu trebuha, in človek se samo sprašuje, koliko časa bo še vzdržal pri tako nezavidljivem stanju in težkem delu, kot je gradnja hiše, kopanje idr., v upanju na boljšo prihodnost. Trenutno živijo v 116 let stari »potpuno prokisli« občinski hiši. Dvojčka preživljata družino s pomočjo drobnih priložnostnih del, ki jih opravljata v mestu in v domačem župnišču, vendar so tako priložnosti kot zaslužek borni. Njuna največja želja je, da bi imela majhen traktor (tudi 30 let starega), s katerim bi lahko samostojno obdelovala zemljo in si pomagala pri vzreji prašičev, da bi lahko imeli dovolj hrane za čez leto. Traktor bi jima predstavljal pripomoček, s katerim bi lahko zaslužila tudi nekaj denarja z najrazličnejšimi priložnostnimi deli.

Velika večina mladih se iz dneva v dan prek medijev in drugih občil hote ali ne hote srečuje z zgodbami o težkih življenjskih situacijah. Dijaki Škofijske gimnazije Vipava želijo aktivno sodelovati v nujenju pomoči ogroženim in pri tem so zelo uspešni. Tako

se je Kristijan delovnega tabora udeležil že četrto leto in je na gradbišču že pravi veteran. Če bi sešteli vse zidove, ki jih je sezidal, bi lahko že imel postavljeno lastno hišico. Martin, spreten kopalec jam in kanalov, in Tine sta se tabora udeležila tretjič in nič ne kaže, da bi se mu drugo leto odpovedala. Črt je na taboru že drugič, ker je lepo, in dober je občutek, ko lahko narediš kaj dobrega za druge! Rekorder v dvigovanju opeke na gradbišču, kjer ni dvigala, pa tako ali tako pride super prav. Jan je pokazal izredno spretnost pri vožnji vražje težke samokolnice, polne sveže malte, v prvo nadstropje. Marko, Boris in David so preskušali recepte pri mešanju malte, pomagali pri betoniranju stopnic in podajanju strešnikov in opeke. Med vsemi opravili se je spretno in

skorajda popolnoma v tišini gibal Luka, vse dokler ... nismo obiskali banjaluškega škofa Kumarice, ki je s svojim pevskim talentom izzval goste (to je nas) in s tem dal Luki priložnost, da je nevsiljivo zablestel s svojim basom pri petju dalmatinskih in slovenskih pesmi. Da dober glas seže v sosednjo vas, so dokazala tudi dekleta. Ana je s seboj pripeljala prijateljici iz drugih šol, Terezo in Loreno. Z Aniko, ki je sanjala o tem, da bi bila ob 6h zjutraj na gradbišču s ta pravimi zidarji (!), to je z gospodom Danilom Batičem in Ivom Pračkom ter z bratoma Gregorjem Reharjem in Jurijem Slamnikom ter duhovnikom ŠGV Primožem Erjavcem, so v Novi Topoli spletle prijateljske vezi z Anito, hčerko glavne kuharice gospe Radmile, in poskrbele, da je »21 žakljev« stalo pokonci. Brez njihovega odličnega kuhinja in barvanja letev in tramov bi tudi težko spravili pod streho celoten projekt. Dekleta so kljub pripekajočemu soncu potrpežljivo poskrbela, da so bile letve pripravljene za zadnji dan, ko smo s skupnimi močmi pokrili hišo. Vse to pa ne bi šlo brez pomoči profesorice ŠGV Barbare Eisenzopf, ki je kljub poškodbi s svojim neutrudnim delom dajala zgled in poskrbela, da je tudi v napornejših trenutkih vladalo prijetno vzdušje med dijaki in vsemi ostalimi udeleženci 14. delovnega tabora v Bosni. •

Ljubljana

ZA BLAGOSLOV IN MOČ PRI NAŠEM DELU

Miro Meden

Vsakoletne duhovne vaje za sodelavce Župnijske karitas Ljubljana Štepanja vas v Kančevcih.

V juniju smo se srečali na duhovnih vajah v Domu duhovnosti v Kančevcih, z nami je bil naš župnik br. Stane Bešter. Že v petek nas je nagovoril in povabil, da s svojim delom in življenjem pričujemo o veselju evangelija, da v vsakem človeku gledamo Kristusa. Z nami je bil tudi br. Gabrijel Recek, ki je v dveh premišljevanjih govoril o Mariji – prvi karitativni delavki. Marija je s svojim: »Zgodi se« bila prva Božja sodelavka, ki je z vero, zaupanjem in preda-

17

Člani ŽK Štepanja vas pred cerkvijo v Turnišču

nostjo sprejela Božjega Sina, obiskala svojo teto in ji pomagala. Spremljala je Jezusa in bila z njim vse do njegove smrti.

V soboto smo pri Mariji Vnebovzeti v Turnišču pri maši prosili za blagoslov našega prihodnjega dela. Zelo doživeto je bilo srečanje s sestrami klarisami v Turnišču, z njimi smo se zadržali v kratki, globoki molitvi pred Najsvetejšim.

Vsak dan smo začeli s hvalnicami in končali z večernicami in molitvijo. Oba večera smo ob filmski upodobitvi življenja sv. Petra premišljevali o njegovi globoki veri in pogumu.

V nedeljo smo po našem sklepnem srečanju sodelovali z župljani v cerkvi pri maši.

Hvaležni za vse doživeto smo se vrnili domov z zaupanjem in vero, da nas Gospod res spremlja. •

V TABORSKI »DRUŽINI« NAM JE BILO LUŠTNO

Ladka Hunjet

25. tabor za slepe in slabovidne Slovenije je tudi tokrat potekal pod okriljem in s finančno podporo Škofijske karitas Ljubljana, in sicer od 13. do 20. julija 2014. Bilo nas je 40 udeležencev in naših spremljevalcev. Že tretjič smo stanovali v župnijskem domu v Bohinjski Bistrici. Tudi na tem taboru smo gostili zanimive goste ter spoznavali ožjo in širšo okolico.

Najprej je med nas prišla domačinka Maja, ki nam je približala Triglavski narodni park. Izvedeli smo, da čudoviti svet tega parka obsega štiri odstotke površine Slovenije. Prijeten večer smo preživeli s člani Moškega pevskega zbora Franca Urbanca, ki so nam z ubranim prepevanjem božali ušesa. Med nas je prišel tudi Aleksander Mežek, znan slovenski pevec. Bilo je lepo, ko nam je ob kitari prepeval svoje pesmi. Prav tako sta Tomaž in Petra poskrbela za sproščen večer, saj sta nam z gongom odprla vrata v zvočne kopeli. Naša naloga je bila le uživanje.

Z dr. Zinko Zorko, odlično poznavalko narečij, smo se poglobili v to kulturno dediščino, ki žal izumira. To se je potrdilo tudi v naši skupini, saj je le peščica tekoče govorila v krajevnem narečju. Naša sotabornika Peter in Veronika sta nam četrtek večer popestrila s potopisnim predavanjem o Balkanu. Ogladala sta si naravne znamenitosti in kulturne posebnosti Hrvaške, Črne gore, Albanije in Makedonije. Sobotno dopoldne je bilo namenjeno spoznavanju dreves, ker je med nas prišel gozdar Andraž. Podrobno nam je opisal oreh, lipo, lipovec, akacijo in tiso.

Nekaj časa smo preživeli tudi v družbi z gasilcem Silvom, ki nam je demonstriral širok in ozek curek vode. Ob zaključku snidenja pa nam je podal v roke

kamero za pregled notranjih prostorov objekta ob požaru.

Pod skrbnim Jožetovim vodstvom smo si ogledali bohinjsko sirarno, ki je nastala na pobudo naprednega župnika Janeza Mesarja. Še danes v sirarni izdelujejo sir po tradicionalnem postopku.

Na četrtek izlet smo se odpeljali v Sorico, kjer se je rodil slikar Ivan Grohar. V njegovi rojstni hiši nas je sprejel domačin Miro in nas najprej popeljal v glasbeno sobo, kjer smo imeli glasbeno delavnico in spoznali, da je bil Ivan tudi glasbenik. V ateljeju smo slišali njegovo pretresljivo življenjsko zgodbo in imeli likovno delavnico. Ivan je slikal tudi nabožne slike. Nekaj smo si jih ogledali v bližnji cerkvi sv. Miklavža.

V petek smo krenili na planino Krstenica, na kateri smo bili deležni okusnih domačih mlečnih izdelkov. Gospa Cilka in gospod Tone sta »kriva«, da smo preživeli čudovit dan v objemu planin.

Jutranjo telovadbo je vodila Ivana. Pokazala nam je telovadne vaje po metodi Nikolaja Grishina, ustanovitelja Šole zdravja. Eno jutro so k nam prišle Ivane sotelovadke in nam pokazale vaje za prožno telo. Kopali smo se v jezeru, se do njega peljali s tandemi in se eno popoldne sprehodili po desni strani jezera.

Uspešno smo izpeljali showdown – namizni tenis za slepe in prvič balinali.

Udeleženci pritrkovalne delavnice so šli malo pred nedeljsko mašo pritrkovat v zvonik. Bilo je slovesno, ko so zvonovi klicali k molitvi. Za to delavnico so se angažirali Veronika, Primož in Benjamin. Z zgodovinsko delavnico, za katero je tudi tokrat poskrbela Marjetka, smo se povzpeli na Vodnikov razglednik, kjer smo se pogovarjali o Vodnikovem delu in življenju.

Socialno kontaktna delavnica pod vodstvom Albine pa je tudi letos obiskala skupnost »Žarek«, kjer trenutno pet fantov svoje življenje postavlja na nove temelje brez uničujočih drog in alkohola.

Na taboru je bila pestra tudi duhovna dejavnost. Udeleževali smo se jutranjih hvalnic. Med nedeljsko mašo, ki jo je vodil gospod župnik Janez, smo v brajci prebrali eno berilo in prošnje. S patrom Lojzetom pa smo v cerkvi sv. Martina v Srednji vasi namenili mašo preminulim sotabornikom.

Nepozabnih 7 dni je minilo kot bi mignil. Zato se pristrčno zahvaljujemo vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da se bo ta teden v našem spominu lesketal kot prelep biser. •

POMOČ ŠOLARJEM NA ŠKOFIJSKI KARITAS LJUBLJANA

Polona Miklič

Škofijska karitas Ljubljana vsako leto pomaga šolarjem pri nakupu delovnih zvezkov in šolskih potrebščin v obliki bonov. Letos smo odobrili za 122.790,00 EUR bonov za nakup delovnih zvezkov in osnovnih šolskih potrebščin, ki jih prejemniki lahko unovčijo v DZS ali MK. Pomoč je razdeljena 2.166 šolarjem. V akcijo se je vključilo 92 župnijskih karitas, ki so nam posredovale prošnje družin. Večina od njih je šolarjem razdelila tudi zvezke, zbrane v akciji Pokloni zvezek, vodene in tempera barvice, torbe in ostale nujne potrebščine, ki so nam jih podarili posamezniki. •

maribor

DUHOVNI MIR ZA MOČ PRI DELU

Danica Schuller

Vsakoletno romanje sodelavcev ŽK Mežica

Vsako leto se trudimo, da našim prostovoljkam pripravimo duhovno in osebno zanimivo in prijetno romanje. Predvsem pa želimo dati priložnost za druženje, pogovor in spoznavanje. Pa ne le prostovoljkam, ampak tudi njihovem možem, ki nas najbolj podpirajo pri našem delu.

Letošnja pot nas je vodila v Italijo, na višino 1790 m, kjer človeku dobesedno zastane dih. Mir, svež zrak, strnjene hiške, ki se kopljejo v prelepi sončni svetlobi, na vrhu pa cerkev, ki je posvečena Višarski Kraljici – Kraljici Evrope. Okrog se razprostirajo prečudovite Julijske Alpe. Ko se vzpenjaš po strmih stopnicah proti cerkvi na vrh, se ti zazdi, da si tako blizu GOSPODU.

Kmalu po prihodu je sledilo prijetno presenečenje. Zaslišali smo prijazen pozdrav: »Ja, to pa so naši Slovenci.« Zagledali smo prijaznega, vedno nasmejanega upokojenega ljubljanskega nadškofa Alojza Urana. Po stisku rok in krajšem pogovoru smo se vsi skupaj podali po stopnicah v svetišče k sveti maši. V prijetnem hladu cerkve smo si napolnili duše z mirom in se priporočili Višarski Kraljici, da nas vodi in varuje pri našem karitativnem delu. Po sveti maši še kratek sprehod, nato pa smo z gondolo odšli nazaj v dolino.

Ustavili smo se še v Trbižu, se sprehodili okrog Belopeških jezer ter se ustavili v Ratečah, si ogledali talni izvir Save Dolinke in se odpeljali še v Planico. Ja, tu pa smo imeli kaj videti. Dekleta in fantje so imeli trening na skakalnicah. To so res pravi korenjaki.

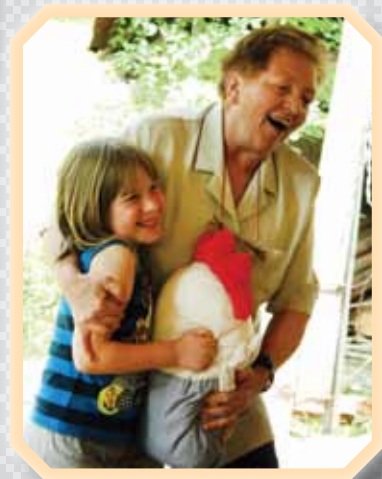
Zadovoljni in bogatejši za še eno lepo skupinsko druženje smo ta bogat dan zaključili s pesmijo in molitvijo. •

*Dobro se znajdemo
v tej "likovni delavnici".*

Mi smo BISERI, smo zelo NAVIHANI.

Mi se imamo radi ...

Glasba nas povezuje.

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

Vizija Slovenske karitas:

Karitas

- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004